

საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

საქმე №ას-244-244-2018

2018 წელი

№ას-244-244-2018 ჩ-----ე და სხვა

20 აპრილი,

ქ.თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

ბესარიონ ალავიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი)
მოსამართლეები:

ეკატერინე გასიტაშვილი, ზურაბ ძლიერიშვილი

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორები – ა----- ჩ-----ე, ა----- ქ-----ე, ჯ----- ი-----ე, ნ---- ა-----ე, თ-----
--- ი-----ე, ვ----- მ-----ი, ლ-- გ-----ი, ვ----- შ-----ე, ხ----- ნ-----
ე, დ----- ჭ-----ე, ლ---- კ-----ე, ი---- ა-----ე (მოსარჩელე)

მოწინააღმდეგე მხარე – ა(ა)იპ პალიატიური მზრუნველობის
საქართველოს საქართველოს ეროვნული აკადემია – პრაქტიკული,
საგანმანათლებლო და სამედიცინო რესურს ცენტრი (მოპასუხე)

გასაჩივრებული განჩინება – ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 15 დეკემბრის განჩინება

კასატორების მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და
ახალი გადაწყვეტილების მიღება

დავის საგანი – სახელოფასო დავალიანების ანაზღაურება

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

1. მოსარჩელების მოთხოვნა და სარჩელის ფაქტობრივი საფუძვლები:

1.1. ა----- ჩ-----ემ, ა----- ქ-----ემ, ჯ----- ი-----ემ, ნ----- ა-----ემ, თ-----
--- ი-----ემ, ვ----- მ-----მა, ლ-- გ-----მა, ვ----- შ-----ემ, ხ----- ნ-----
-----ემ, დ----- ჭ-----ემ, ლ--- კ-----ემ და ი--- ა-----ემ (შემდგომში _
მოსარჩელები, აპელანტები, კასატორები ან დასაქმებულები) სარჩელი
აღძრეს სასამართლოში ა(ა)იპ პალიატიური მზრუნველობის
საქართველოს საქართველოს ეროვნული აკადემიის _ პრაქტიკული,
საგანმანათლებლო და სამედიცინო რესურს ცენტრის (შემდგომში _
მოპასუხე, მოწინააღმდეგე მხარე ან დამსაქმებელი) მიმართ და მოითხოვეს
სახელფასო დავალიანების (ა----- ჩ-----ის სასარგებლოდ _ 870,12 ლარის;
დ----- ჭ-----ის სასარგებლოდ _ 1 205.69 ლარის; ხ----- ნ-----ის
სასარგებლოდ _ 2 291,62 ლარის; ვ----- შ-----ის სასარგებლოდ _ 1 981,51
ლარის; ლ-- გ-----ის სასარგებლოდ _ 1 226.26 ლარის; ვ----- მ-----ის
სასარგებლოდ _ 1 457,30 ლარის; ჯ----- ი-----ის სასარგებლოდ _ 838,4
ლარის; ი--- ა-----ის სასარგებლოდ _ 1 290,98 ლარის; ა----- ქ-----ის
სასარგებლოდ _ 2 270.34 ლარის; თ----- ი-----ის სასარგებლოდ _ 1 946,91
ლარის; ლ--- კ-----ის სასარგებლოდ _ 2 309,2 ლარის; ნ----- ა-----ის
სასარგებლოდ _ 1201,79 ლარის გადახდა), ასევე 2013 წლის 1 ნოემბრიდან
გადაწყვეტილების აღსრულებამდე კანონისმიერი განაცდურის _
დავალიანებული თანხის 0,07%-ის მოპასუხისათვის ყოფელდღიურად
დაკისრება.

1.2. სარჩელი ემყარება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს:
ჯანმრთელობის დაცვის სოციალური პროგრამის ფარგლებში
მოსარჩელები დასაქმებული იყვნენ ინკურაბელური პაციენტებისათვის
ამბულატორიულ-პალიატიური მზრუნველებად. პროგრამაში ჩართული
იყო პალიატიური მზრუნველობის აკადემია. მხარეებს შორის არსებობდა
შრომითი ურთიერთობა, რომელიც დაიწყო 2013 წლის 1 იანვრიდან და
გრძელდებოდა იმავე წლის 30 ნოემბრამდე. ძველი შრომის
კანონმდებლობის მიხედვით, ურთიერთობას საფუძვლად დაედო ზეპირი
შეთანხმება, თუმცა ისინი ამ პერიოდის განმავლობაში ასრულებდნენ
სრულად და ჯეროვნად დაკისრებულ მოვალეობებს. შესრულებული
სამუშაო მათთვის ანაზღაურებულ იქნა მხოლოდ 2013 წლის 1 იანვრიდან
2013 წლის 1 აპრილამდე. მიუხედავად ამისა, ისინი აგრძელებდნენ
დაკისრებული ვალდებულების შესრულებას ჩვეულ რეჟიმში, უწყვეტდნენ
მომსახურებას პროგრამაში ჩართულ პირებს. 2016 წელს
დასაქმებულებმა მიმართეს ადმინისტრაციას შრომითი ანაზღაურების
გადაუხდელ ნაწილზე ინფორმაციის მიღების მოთხოვნით, თუმცა,

მოპასუხეს განცხადება არ ჩაუბარებია და, შეტყობინების მიუხედავად, არ მიუკითხავს საქართველოს ფოსტაში.

2. მოპასუხის პოზიცია:

მოთხოვნის გამომრიცხველი/განხორციელების შემაფერხებელი შესაგებლით მოპასუხემ არ ცნო სარჩელი და განმარტა, რომ 2012 წლის 20 დეკემბრიდან 2013 წლის 1 დეკემბრამდე იგი ჩართული იყო ჯანმრთელობის სახელმწიფო პროგრამაში, რომელიც საქართველოს სხვადასხვა ქალაქში (მათ შორის ქ.ქუთაისში) ახორციელებდა ინკურაბელურ პაციენტთა პალიატიურ მზრუნველობას „ინკურაბელურ პაციენტთა ამბულატორიული პალიატიური მზრუნველობის“ კომპონენტის ფარგლებში. 2013 წლის 1 იანვრიდან 2013 წლის მარტის ჩათვლით მხარეებს შორის არსებობდა ზეპირი შეთანხმება ჯანმრთელობის დაცვის სახელმწიფო პროგრამის ფარგლებში ინკურაბელურ პაციენტთა პალიატიური მზრუნველობის თაობაზე. მიუხედავად იმისა, რომ მოსარჩელეთა ანგარიშებზე თანხები ჩარიცხულია, მათ მიერ წარდგენილი არ არის გაწეული მომსახურების ამსახველი დოკუმენტაცია. მოპასუხეს შეცდომა დაშვებინეს სამუშაოს შესრულების თაობაზე მოსარჩელეთა სიტყვიერი განცხადებით. სახელმწიფო პროგრამის თანახმად, მოსარჩელები ვალდებული იყვნენ, მოპასუხისათვის წარედგინათ შესაბამისი დოკუმენტაცია (ამბულატორიული პაციენტის სამედიცინო ბარათები თითოეულ პაციენტზე ცალ-ცალკე), რაც არ განუხორციელებიათ. საქართველოს მთავრობის 2012 წლის 15 მარტის #92 დადგენილებით დამტკიცებული „2012 წლის ჯანმრთელობის დაცვის სახელმწიფო პროგრამის დამტკიცების შესახებ“ #11 დანართის მე-3 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, პროგრამის ფარგლებში შედის: ა) ინკურაბელურ პაციენტთა ამბულატორიულ-პალიატიური მზრუნველობა, რომელიც მოიცავს ქ.თბილისის, ქ.ქუთაისის, თელავის, ზუგდიდის, ოზურგეთისა და გორის მუნიციპალიტეტში ინკურაბელურ პაციენტთა ბინაზე ამბულატორიულ-პალიატიური მზრუნველობის განხორციელებას შესაბამისი მობილური გუნდის მიერ. ამავე დანართის მე-4 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, „პროგრამით განსაზღვრული კომპონენტების დაფინანსება და ანაზღაურების წესი განისაზღვრება შემდეგი პირობების შესაბამისად: მე-3 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული მომსახურების ანაზღაურების ერთეული ვიზიტი. ერთი ვიზიტის ანაზღაურება შეადგენს 11 ლარს, ამიტომ, მომსახურების ანაზღაურება ხდებოდა ვიზიტის მიხედვით. მოსარჩელე მხარე ვალდებული იყო, ყოველი საანგარიშო თვის ბოლოს ანაზღაურების მისაღებად მოპასუხისათვის წარედგინა წერილობითი ანგარიში მათ მიერ შესრულებული სამუშაოს

შესახებ, რაც იანვრიდან მარტამდე სრულდებოდა მხოლოდ ზეპირი ანგარიშის დონეზე. საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის მინისტრის #01-41/6 (15/08/2011წ) ბრძანებით დამტკიცებული „ამბულატორიული სამედიცინო დოკუმენტაციის წარმოების წესის“ თანახმად, ყველა ამბულატორიულ პაციენტთან მიმართებაში აუცილებელია დადგენილი ფორმის შესაბამისი ამბულატორიული პაციენტის სამედიცინო ბარათის წარმოება. მოსარჩელები ვალდებული იყვნენ, ეწარმოებინათ ყოველი ინკურაბელური პაციენტისათვის მომსახურების გაწევის შემთხვევაში, „ამბულატორიული პაციენტის სამედიცინო ბარათი“, ფორმა №IV 200/ა და წარედგინათ მოპასუხისათვის. აღნიშნულიდან გამომდინარე, მოპასუხეს არ გააჩნია დავალიანება მოსარჩელეთა მიმართ, ასეც რომ ყოფილიყო, მოთხოვნა იქნებოდა ხანდაზმული.

3. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 7 ივნისის გადაწყვეტილებით სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

4. აპელანტების მოთხოვნა:

საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს დასაქმებულებმა, მოითხოვეს მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

5. გასაჩივრებული განჩინების სარეზოლუციო ნაწილი:

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 15 დეკემბრის განჩინებით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, ხოლო, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად.

6. კასატორების მოთხოვნა:

სააპელაციო სასამართლოს განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრეს აპელანტებმა, მოითხოვეს მისი გაუქმება და საკასაციო სასამართლოს მიერ ახალი გადაწყვეტილების მიღება.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და მიიჩნევს, რომ იგი დაუშვებელია შემდეგ გარემოებათა გამო:

1. საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის დასაბუთება:

1.1. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე

დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე. ზემოაღნიშნული დანაწესები განსაზღვრავს იმ მოთხოვნებს, რომელთაც საკასაციო საჩივარი უნდა შეიცავდეს და ეფუძნებოდეს.

1.2. მოცემულ შემთხვევაში, გასაჩივრებული განჩინების დასაბუთება ძირითადად იმ დასკვნებს ეფუძნება, რომ:

1.2.1. საქმეში წარმოდგენილი საბანკო ამონაწერების თანახმად, მოსარჩელეებს მოპასუხემ ჩაურიცხა 2013 წლის იანვარ-მარტის თვის ხელფასები;

1.2.2. „ჯანმრთელობის დაცვის სახ. პროგრამის“ ფარგლებში ინკურაბელური პაციენტის ამბულატორიულ-პალიატიური მზრუნველობისათვის გამოყოფილი თანხა შეადგენდა 11 ლარს;

1.2.3. საქმეში არ მოიპოვება „ამბულატორიული პაციენტის ბარათი“ ფორმა IV №200/ა, რომლითაც დადგინდებოდა სადავო პერიოდში თითოეული მოსარჩელის მიერ ვიზიტების განხორციელების ფაქტი და პაციენტების რაოდენობა, ამასთან, სწორედ ამ დოკუმენტებით უნდა დადასტურებულიყო დასაქმებულთა მიერ 2013 წლის 1 აპრილიდან შრომითი მოვალეობის შესრულების ფაქტი, რაც მათ ხელფასის ანაზღაურების მოთხოვნას წარმოუშობდა;

1.2.4. სასარჩელო მოთხოვნას წარმოადგენდა 2013 წლის 1 აპრილიდან ამავე წლის 30 ნოემბრამდე გაწეული შრომის ანაზღაურება,

სარჩელი სასამართლოში აღძრულია 2016 წლის 7 ნოემბერს.

1.3. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება). დასაბუთებულ პრეტენზიაში იგულისხმება მითითება იმ პროცესუალურ დარღვევებზე, რომლებიც დაშვებული იყო სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის განხილვის დროს და რამაც განაპირობა ფაქტობრივი გარემოებების არასწორად შეფასება-დადგენა, მატერიალურ-სამართლებრივი ნორმის არასწორად გამოყენება ან/და განმარტება. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორებს სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებთან მიმართებით არ წარმოუდგენით დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).

1.4. საკასაციო საჩივრის განსახილველად დაშვების წინაპირობაა ვერ გახდება კასატორთა შედავება იმის თაობაზე, რომ:

1.4.1. სააპელაციო სასამართლოს არ უმსჯელია წარმოდგენილ მტკიცებულებებზე, რომელსაც საქმისათვის მნიშვნელობა აქვს, ეს არის პაციენტის ბარათი, რომელშიც მითითებულია პაციენტის ვინაობა და მათთვის მომსახურების გაწევის ფაქტი, ასევე არ უმსჯელია 2014 წლის 11 სექტემბრის განცხადებაზე, რომლითაც მოპასუხემ ჩაიბარა სამედიცინო ბარათები;

1.4.2. სასამართლომ არასწორად მიიჩნია, რომ შრომითი ურთიერთობა 2013 წლის აპრილამდე გრძელდებოდა, მაშინ, როდესაც დამსაქმებელსა და დასაქმებულებს შორის აღნიშნული ურთიერთობა დაიწყო 2013 წლის იანვარს და გაგრძელდა 2013 წლის 30 ნოემბრამდე, აპრილიდან ნოემბრამდე დასაქმებულებს არ მიუღიათ ანაზღაურება, რომლის ისტორიებიც მოპასუხე მხარემ 2014 წლის 11 სექტემბრის განცხადებით ჩაიბარა. პალატას არ განუხილავს მოპასუხის განცხადება და არ დაუდგენია, რატომ მიმართა მოსარჩელებს განცხადებით სამედიცინო ისტორიების გადაცემის თაობაზე, რა სახის დავა ჰქონდა სასამართლოში (აღნიშნულის თაობაზე მტკიცებულება ერთვოდა სააპელაციო საჩივარს), სააპელაციო სასამართლოს არ გამოურკვევია სამედიცინო ბარათების ბედი, რომელიც მოპასუხემ ჩაიბარა და აღნიშნულიც ერთვოდა საჩივარს;

1.4.3. სასამართლომ არასწორად დაადგინა ხანდაზმულობის საკითხიც, რადგანაც ხანდაზმულობის ვადა აითვლება მაშინ, როდესაც მხარე გაიგებს უფლების დარღვევის შესახებ. დასაქმებულებმა შრომითი ურთიერთობა შეწყვიტეს, მაშინ, როცა გაიგეს მოპასუხის დაჯარიმების

შესახებ და მიმართეს სასამართლოს საკუთარი უფლებების დასაცავად, ეს ვადა აითვლება 2014 წლის 11 სექტემბრიდან, როდესაც მოპასუხემ მიიღო სამედიცინო ბარათები;

1.4.4. სამედიცინო ისტორიები – ფორმა 200/ა-ს მოპასუხეს გადაეცა 2014 წლის 11 სექტემბერს, რომელზედაც სააპელაციო სასამართლოს არც უმსჯელია, ბარათების გადაცემა დასტურდება მიღება-ჩაბარების აქტით, რაც წარმოდგენილ იქნა სააპელაციო სასამართლოში;

1.4.5. შრომითი ურთიერთობის 2013 წლის 30 ნოემბრამდე არსებობას ადასტურებს სამედიცინო ბარათი, რომელშიც აღნიშნულია პაციენტის პირადი ნომერი, მისთვის გაწეული მომსახურება, პაციენტის მიღების დრო, მკურნალობის დასრულების დრო, რომლის მიხედვითაც ხდება ხელფასის დაანგარიშება.

1.5. საკასაციო პალატა უარყოფს კასატორთა ზემოხსენებულ პრეტენზიებს და მიიჩნევს, რომ ქვემდგომი სასამართლოების დასკვნები შეესაბამება კანონის მოთხოვნებს, შესაბამისად, არ არსებობს მიღებული განჩინების გაუქმების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე-394-ე მუხლებით გათვალისწინებული წინაპირობები. პალატა დამატებით განმარტავს შემდეგს:

1.5.1. სასარჩელო მოთხოვნას სახელფასო დავალიანების ანაზღაურება და ამ ვალდებულების დარღვევის გამო კანონისმიერი პირგასამტეხლოს დაკისრება წარმოადგენს, თავის მხრივ, უდავოა, რომ შრომითი ურთიერთობა მხარეთა შორის სახელმწიფო პროგრამის ფარგლებშია წარმოშობილი. შრომის კოდექსის პირველი მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ეს კანონი აწესრიგებს საქართველოს ტერიტორიაზე შრომით და მის თანმდევ ურთიერთობებს, თუ ისინი განსხვავებულად არ რეგულირდება სხვა სპეციალური კანონით ან საქართველოს საერთაშორისო ხელშეკრულებებით. დასახელებული ნორმიდან გამომდინარე, მოცემული დავის რეგულირება უნდა განხორციელდეს 2012 წლის ჯანმრთელობის დაცვის სახელმწიფო პროგრამის დამტკიცების შესახებ საქართველოს მთავრობის 2012 წლის 15 მარტის #92 დადგენილებით. მითითებული დადგენილების #11 დანართის მე-2 მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტით დადგენილების სუბიექტს წარმოადგენდა, მათ შორის, ქ.ქუთაისში რეგისტრირებული ინკურაბელურ პაციენტი, რომელიც საჭიროებდა პალეატიურ მზრუნველობას. ამავე დანართის მე-3 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტისა და მე-4 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, ანაზღაურებას ექვემდებარებოდა ამბულატორიულ- პალეატიური მზრუნველობა და პაციენტის ოჯახში ერთეული ვიზიტის საფასური შეადგენდა 11 ლარს. დადგენილების მე-14 მუხლი განსაზღვრავდა ანგარიშის წარდგენის წესს,

კერძოდ, მიმწოდებელს (მოპასუხეს) ევალებოდა განმახორციელებლისათვის (ჯანდაცვის სამინისტრო, სსიპ სოციალური მომსახურების სააგენტოსათვის ან სსიპ ლ.საყვარელიძის სახელობის დაავადებათა კონტროლის ცენტრისათვის) წარედგინა დასაქმებულთა (მოსარჩელები) განხორციელებული ვიზიტების ამსახველი დადგენილებით განსაზღვრული დოკუმენტები, რაც ფინანსდებოდა შესაბამისი ბიუჯეტიდან. თავის მხრივ, საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის მინისტრის 2011 წლის 15 აგვისტოს #01-41/ნ ბრძანებით დამტკიცებული ამბულატორიული სამედიცინო დოკუმენტაციის წარდგენის წესით განსაზღვრულია ამბულატორიული პაციენტის სამედიცინო ბარათის – ფორმა IV-#200/-ს წარმოების წესი (იხ. მე-2 მუხლი), ხოლო ამავე წესის მომდევნო მუხლებით იმპერატიულადაა განსაზღვრული სამედიცინო დოკუმენტაციის წარმოების ვალდებულება (მაგ: პაციენტის გასინჯვის ფურცელი; ამბულატორიული პაციენტის გასინჯვის ჟურნალი; ბინაზე/ადგილზე გამოძახების რეგისტრაციის ჟურნალი და სხვა). სწორედ ამ დოკუმენტაციის წარდგენით ეკისრებოდათ მოსარჩელებს იმის დადასტურება, რომ მათ ფაქტობრივად შეასრულეს სამუშაო, რაც წარმოშობდა ამ შრომის ანაზღაურების ვალდებულებას. ამგვარი მტკიცებულებები საქმის მომზადების დასრულებამდე მოსარჩელეს არ წარუდგენია;

1.5.2. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 404-ე მუხლის შესაბამისად, კასატორებს სადავოდ არ გაუხდიათ მტკიცებულებების მიღებაზე უარის თქმის შესახებ სააპელაციო პალატის განჩინების კანონიერება, თუმცა, საკასაციო სასამართლო რამდენიმე საკითხზე მაინც გაამახვილებს ყურადღებას: სარჩელში მითითებული იყო შუამდგომლობა, რომელშიც მოსარჩელები აღნიშნავდნენ, რომ ხელფასი გამოიანგარიშებოდა ჯანდაცვის სამინისტროს მიერ დამტკიცებული ფორმის შესაბამისად. მოსარჩელეთა განმარტებით, ეს დოკუმენტაცია მოპასუხესთან იყო და ხელფასის ზუსტი ოდენობის განსაზღვრად, შუამდგომლობდნენ ამ დოკუმენტების გამოთხოვის თაობაზე. მოპასუხემ შესაგებლად უარყო ამგვარი დოკუმენტაციის წარდგენა მოსარჩელების მხრიდან და აღნიშნა, რომ სწორედ ეს გარემოება იყო შრომის ანაზღაურებაზე უარის თქმის საფუძველი. საქმეზე მოსამზადებელი ეტაპი დასრულდა საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 19 მაისის განჩინებით და ამ დროის შემდგომ ახალი ფაქტების მითითება დაუშვებელია თანახმად სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 219-ე (1) მუხლისა (გარდა საპატიო მიზეზის არსებობისა). ქუთაისის სააპელაციო სასამართლომ სამოქალაქო

საპროცესო კოდექსის 215-ე და 380-ე მუხლების შესაბამისად, არ მიიღო და აპელანტებს დაუბრუნდა სააპელაციო საჩვარზე დართული მტკიცებულებები. სასამართლოს მოტივაცია ემყარება, როგორც მათი დაგვიანებით არასაპატიოდ წარდგენას, ისე – მტკიცებულებათა არასათანადოობას, კერძოდ, 2017 წლის 1 დეკემბრის სხდომის ოქმის შეწავლით ირკვევა, რომ წარდგენილი ფორმა #200/ა ასახავს მხოლოდ ერთი ექიმის ნამუშევარს, რომელიც საქართველოში არ იმყოფება, ხოლო დოკუმენტაციის მიღება-ჩაბარების აქტს მოპასუხის ნაცვლად ხელს აწერს კლინიკის მძღოლი, რაც შეეხება სასამართლო გადაწყვეტილებას, იგი მიღებულია მოპასუხესა და სხვა დასაქმებულს შორის, შესაბამისად, მას წინამდებარე დავაზე პრეიუდიციული მნიშვნელობა (სსსკ-ის 106-ე მუხლი) არ გააჩნია. ამდენად, პალატის დასკვნით, გასაჩივრებული განჩინების შეფასება, რომ მომსახურების გაწევის ფაქტი მოსარჩელებმა ვერ დაადასტურეს (სსსკ-ის 102-ე მუხლი) დასაბუთებულია და იგი სრულად გამორიცხავს ხელფასის ანაზღაურების მოთხოვნას;

1.5.3. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა იზიარებს გასაჩივრებული განჩინების დასკვნას მოთხოვნის ხანდაზმულობის თაობაზე და აღნიშნავს, რომ სამოქალაქო კოდექსის 130-ე მუხლის თანახმად, უფლების დარღვევის თაობაზე მოსარჩელებმა შეიტყვეს შრომის ანაზღაურების გაცემის ვადის გასვლისთანავე. საქართველოს მთავრობის #92 დადგენილების მე-15 მუხლის მე-2 პუნქტისა და მე-16 მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, ეს ვადა შედგება ინსპექტირების ვადისა და ანაზღაურების ვადების ჯამისაგან. სამოქალაქო კოდექსის 129-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თითოეული თვის შრომის ანაზღაურების მიმართ ვადა შეადგენს 3 წელს, მოთხოვნის წარმოშობისა და სარჩელის აღძვრის ვადის გათვალისწინებით, თეორიულად შეიძლება ვიმსჯელოთ, რომ მხოლოდ ბოლო თვის ხელფასის მოთხოვნა არ წარმოადგენს ხანდაზმულს, თუმცა, ამ ნაწილში მოთხოვნის დაკმაყოფილებას გამორიცხავს მოსარჩელის მხრიდან მომსახურების გაწევის ფაქტის დაუდასტურებლობა.

1.6. ამდენად, განსახილველი დავა არ წარმოადგენს იშვიათ სამართლებრივ პრობლემას, რომელიც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას, რადგანაც შრომის ანაზღაურების, ასევე, პერიოდულად შესასრულებელი ვალდებულების ხანდაზმულობის საკითხებზე არსებობს საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკა. კასატორები ვერ მიუთითებენ იმგვარ გარემოებებზე, რაც სასამართლოს შეუქმნიდა ვარაუდის საფუძველს, რომ საქმის არსებითი განხილვის შედეგად მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილება შეიძლება ყოფილიყო

მიღებული. სააპელაციო სასამართლოს მიერ მოცემული საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან საპროცესო სამართლის ნორმების დარღვევებით, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე. გარდა ამისა, საკასაციო სასამართლოს შეფასების საგანს არ წარმოადგენს სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაბაზე, ხოლო კასატორები ვერც ქვემდგომი სასამართლოს შეფასებებისა და დასკვნების წინააღმდეგობრიობას ვერ ამტკიცებენ მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის დებულებებთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

1.7. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

2. საკასაციო სასამართლოში წარმოდგენილი მტკიცებულებები:

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის პირველი ნაწილის დისპოზიციიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა არ წარმოადგენს ფაქტების დამდგენ სასამართლოს და იგი არ არის უფლებამოსილი, მიიღოს ახალი მტკიცებულებები, რაც შეეხება საქმეში უკვე არსებული დოკუმენტების, მით უფრო გასაჩვრებული განჩინების ასლის წარმოდგენას, იგი საქმის განხილვის მიზნებს არ ემსახურება. მოცემულ შემთხვევაში, საკასაციო საჩივარს ერთვის ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 15 დეკემბრის განჩინების დამოწმებული ასლი, რომელიც ისედაც განთავსებულია საქმეში დედნის სახით და მისი განმეორებით წარდგენა გაურკვეველია რა საპროცესო შედეგს მოიტანს მხარისათვის. საკასაციო სასამართლო ხელმძღვანელობს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 104-ე მუხლის პირველი ნაწილით და კასატორებს უბრუნებს ხსენებული განჩინების ასლს.

3. სასამართლო ხარჯები:

„სახელმწიფო ბაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის 5.1. მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, კასატორები სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან გათავისუფლებული არიან.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 104-ე, 391-ე, 401-ე, 407-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ა----- ჩ-----ის, ა----- ქ-----ის, ჯ----- ი-----ის, ნ---- ა-----ის, თ-----
---- ი-----ის, ვ----- მ-----ის, ლ-- გ-----ის, ვ----- შ-----ის, ხ----- ნ--
-----ის, დ----- ჭ-----ის, ლ--- კ-----ისა და ი---- ა-----ის საკასაციო
საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორებს დაუბრუნდეთ მათ მიერ წარმოდგენილი
გასაჩივრებული განჩინების ასლი 8 (რვა) ფურცლად (ს.ფ. 371-378).

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ
გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ბ. ალავიძე

მოსამართლეები:

ე. გასიტაშვილი

ზ. ძლიერიშვილი